

Սի հաւատար բաղմախօսաց .
Նոր ինչ յաւէտ և սրտմողաց .
Օ ի փոքր հաւատ բաղմասողաց ,
Ետուն խոհեմք միշտ այնպիսեաց :

Երբ դու արբեր գինի նուազ ,
Երբ դու յաւէտ քեզ դատախազ .
Քանզի գինւոյն չէ ինչ մնաս ,
Եւ ըմպողին է միշտ մառազ :

Պաղտնի խորհուրդ քոյոյ սրտի ,
Ղիբ ի սիրան բարեկամի .
Եւ զողջութիւն մարմնոյդ բժըշկի ,
Ղիբ ի ձեռս հաւատար մի :

Օ ձախորդութիւն պատահաբար ,
Սի կրեցես դու տրտմաբար .
Բաղդին է չար նետ գաղտաբար ,
Օ ի հարկանէ ու ժեղաբար :

Պու զապառնիս յառաջ գիցես ,
Եւ զգուշութեամբ միշտ քննեցես .
Քանզի սակաւ մնաս կրեցես ,
Երբ զհանգերձեալս դու շակեցես :

Են յաջողմանց ի մէջ բաղմաց ,
Սի կորուսցես զգոյն երեսաց .
Պահեա զոյսն ի մէջ մըտաց ,
Օ ի ժամ մահու է ի կարեաց :

Օ ինչ է բարին ծանօթ գողով ,
Սի ընկեացի աւուրբ միով .
Օ ի դէպ ժամուն ճակատն հերով ,
Բայց հերթափ բնաւ յետնով :

Օ ինչ հետեւի զայն հագասցես ,
Եւ զգալոցն յառաջ տեսցես .
Եւ զյետինն նախ միշտ քննեցես ,
Եպա խոհեմ զանձնդ արացես :

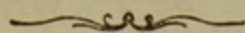
Օ ի դու իցես ի զօրութեան ,
Երբեմն զքեզ տուր ճշդութան .
Սակաւ է պարտ տալ ինդութեան ,
Բաղում յաւէտ յառողջութեան :

Սի ցրեր բաղմաց զգատաատան ,
Չհաւանիս քոյին միայն ,
Ենարգողացն որ է նրման ,
Սա չէ երբէք հաճոյական :

Քոյ մանաւանդ հոգածութիւն ,
Ե իցի յաւէտ ի փրկութիւն .
Սամանակին չիք մեղադրանք ,

Երբ դու քեզ տաս մեծ տառապանք :
Հոգ մի լիցի ի յերազոց ,
Օ ի միտք հակէ յանկացելոց .
Օ ինչ յոյս իցէ հասկացելոց ,
Են գոլ փափաք նիրհեցելոց :

(Երբեմն ինչ է)

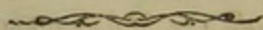
ԴՊՐՈՑԱԿԱՆ ԱՐԴԻԻՆՔ

Ղիտեմք ի փորձոյ թէ՛ որ և իցէ
աշխատութիւն մի աւելի կը քաջալե-
րուի երբ ի տես հասարակութեան
դրուելու լինի այն : Եւ որովհետեւ
բնական է մարդոյս անձնասիրութիւ-
նը և գովութիւն լսելու սէրը , մա-
նաւանդ երբ տղայ հասակի մէջ է ,
ուստի երբ կը տեսնէ որ իւր վաս-
տակները հասարակութեան զիմաց
կը դրուին , թէ և կարեւորութիւն մի
տրուելու չըլլայ անոնց , և ոչ ուշադ-
րութեան արժանի համարուին , այ-
սու ամենայնիւ համբալ մի միշտ այն
հրատարակութեան մէջ իրեն անձ-
նասիրութիւնը շողքորթող և զինքը
գովաբանող լեզուներ երեւակայելով
կը գրգռուի և դիւրի յառաջ երթա-
լու մղում մի կ'ունենայ : Եւս դի-
տաւորութեամբ է որ յանձն առինք
Սիօնի մէջ հրատարակել սուրբ Եթու-
սոյս Վարդի գրաւոր աշխատութիւն-
ները , թէ՛ հեղինակութիւն և թէ՛
թարգմանութիւն , ինդրելով կան-
խաւ բանասէր ընթերցողներէն՝ որ
իրենց ներողամտութեամբը ընդու-
նին՝ թէ և ուշադրութեան արժանի
նիւթ մի չգտնեն անոնց մէջ : Քա-
ջալերութիւնը մեծ դաս մի է աղգաց
յառաջադիմութեանը :

Հետագայ առաջին յօդուածը գը-
րողը Եղիշուոսի աղգայիններէն մե-

ծաղկաբույսն և բարեպաշտօնն Պօղոս է-
ֆէնտի Արարապետեանի որդեգիրն է,
ազգաւ Աթալիպայի, որ թէպէտ և
շատ տարի չէ գարտն ընդունուիլը,
սակացն խիստ մեծ յոյսեր կուտայ
ուսմանց մ. ջ զարգանալու, և որդէն
համեստ և հեզ բնաւորութեամբը
սիրելի եղած է իւր դատաւարակաց-
անշուշտ օր մի մեծ պատիւ պիտի
ընէ նաեւ իւր Աթապատիւ հայրա-
դրին, որ իւր զարգացմանը համար
ամենեւին բան մի չնայեր:

Պարտք կը համարիմ՝ արդէն ծա-
նուցանելու՝ որ սոյն հեղինակութիւն
ները սրբազրուած չեն իրենց դա-
սատուններէն, բայց ՚ի բանի մի աննշ-
շան տառասխալներէ:

ԽՈՅՈՒՄՆ ՄԱՀՈՒ

«Չիք ստոյգ բան զմահ, և չիք
անստոյգ բան զօր և զժամանակ մա-
հուն, որում այր խոհեմ ոչ է ան-
ծանօթ, զի քաջ գիտէ՝ թէ ամենայն
վայրկեան է ժամանակ մահու իւրոյն:

Այլ՝ որ զմոռւածէ յամենայն
ժամ թէ զինչ էր, զինչ եղեւ, եւ
զինչ լինելոց է, ոչ երբեք մեղանչէ,
ըստ բանի իմաստնայն թէ՝ «Յիշեալ
զվախճանքս, և ոչ մեղիցես յաւի-
տեանն». կամ՝ «Յիշեալ զօր մահու
և զդատաստանինն»: Բանզի զինչ է
մարդ, և զինչ կեանք նորա ՚ի մէջ
անցաւոր և վշտալից աշխարհիս աշ-
տորիկ, ոչ ապարէն հող եմք մեք և
մոխիր, և կեանք մեր անցանէ իբրեւ
զհետս ամպոց, և թառամի վաղիւ-
ղակի որպէս ծաղիկ վայրի, զոր տե-
սեալ հոգւոյ ակամբ Աստուածահայր
մարգարէն Պաւլոս, ազաղակէր ա-

սելով: «Արպէս ծաղիկ վայրի այնպէս
ծաղկի, չնչէ ՚ի նմա հողմ, և ոչ է,
և ոչ եւս երեւի տեղի նորա»: Իսկ
արդ՝ եթէ սկիզբն մեր ՚ի հողայ է, և
կեանքն մեր վաղաթառամ և լի զա-
նաղան վշտօր, և մահ մեր տորածամ
և ելք մեր չարաչար, սպա ուրեմն
զիսորդ ոչ խոհայցեմք զօր մահուն և
զդատաստանին, և զիսորդ ապակա-
նելի և չարաշուք մարմնոյս և եթ
կոյցեմք ՚ի ծառայութեան, ոչ ապա-
քէն բնութիւնն իսկ կշտամբեալ
յանդիմանէ գմեղ, եթէ ստեղծաք
մերկ, եւ եթէ ՚ի դրախտին եղաք
մերկ, և եթէ ՚ի դրախտէն արտաքս
եկաք մերկ, և եթէ անդրէն յերկիր
մերկանդամ երթալոց եմք, որպէս ա-
սէ մեղուարանն մեր սուրբն Ադի-
շէ: Ապա ո՞վ հետեւողք Քրիստոսի,
մի մարմնոյ տկար և ազօտ ակամբ հայե-
ցեալ զերեւելիս և եթ նկատեսցուք,
որպէս առնեն հեթանոսք, այլ հո-
գւոյ ակամբ հայեցեալ տեսցուք զի-
մանախան, և զհետ յիցուք փութով
անանց կենացն, որ արդարոց՝ այսինքն
զանցաւոր զխորուսիկ պատրանս աշ-
խարհիս արհամարհողաց միայն է
պատրաստեալ: Բանզի նորա ոչ պառ-
բեցան ՚ի վաղանցուկ և յառժամեայ
զուարճանայ կենցաղոյս, այլ գիտա-
ցեալ եթէ ինքեանք ոչ են յաշխարհէ
տառի, որպէս ասաց Տէրն թէ՝ «Առ-
պէս ես չեմ յաշխարհէս, նոյնպէս և
նորա չեն յաշխարհէս», այլ օտար և
սրանդուխտք են յանցաւոր երկրիս,
ուստի արհամարհեցին զկարիս կեն-
ցաղոյս, և հողւոյ ակամբ հայեցեալ
տեսին զանանց և զառանց վշտաց եր-
կիրն՝ ուր կան և թաղաւորեն միշտ
ճշմարտութիւն, սէր և միութիւն:
Արհամարհեցին եւ զկենցաղս զայն
ուր կան և թաղաւորեն խեռ, ատե-
լու թիւն և նախանձ, և թողեալ զամ՝